ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 15ης Δεκεμβρίου 2015*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση λεκτικού σήματος ARTHUR & ASTON — Προγενέστερο εθνικό εικονιστικό σήμα Arthur — Απουσία ουσιαστικής χρήσεως του σήματος — Άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Σχήμα το οποίο διαφέρει λόγω στοιχείων που μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα»

Στην υπόθεση Τ-83/14,

LTJ Diffusion, με έδρα το Colombes (Γαλλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον S. Lederman, κατόπιν δε από τον F. Fajgenbaum, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τη V. Melgar,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Arthur et Aston SAS, με έδρα το Giberville (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον N. Boespflug, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 2ας Δεκεμβρίου 2013 (υπόθεση R 1963/2012-1), η οποία εκδόθηκε σε συνέχεια διαδικασίας ανακοπής μεταξύ της LTJ Diffusion και της Arthur et Aston SAS,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, I. Pelikánová και E. Buttigieg (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Φεβρουαρίου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Μαΐου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Μαΐου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Αυγούστου 2014,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και κρίνοντας επομένως, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, ότι πρέπει να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 10 Νοεμβρίου 2010, η παρεμβαίνουσα Arthur et Aston SAS υπέβαλε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο ARTHUR & ASTON.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στην κλάση 25 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «παπούτσια· αθλητικά υποδήματα· υποδήματα για την παραλία· σανδάλια· μπότες· μποτάκια μέχρι τον αστράγαλο· ξύλινα παπούτσια· εσπαντρίγιες· παπούτσια».

4 Η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 5/2006, της 17ης Ιανουαρίου 2011.

5 Στις 14 Απριλίου 2011, η προσφεύγουσα LTJ Diffusion άσκησε, επί τη βάσει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα που διαλαμβάνονται ανωτέρω στη σκέψη 3.

6 Η ανακοπή στηρίχθηκε στο καταχωρισθέν με αριθμό 17731 προγενέστερο γαλλικό εικονιστικό σήμα, το οποίο αναπαρίσταται κάτωθι:

7 Το προγενέστερο αυτό σήμα, επί του οποίου στηρίχθηκε η ανακοπή, είχε καταχωρισθεί στη Γαλλία στις 16 Ιουνίου 1983 και ανανεώθηκε στις 11 Απριλίου 2003 για τα ακόλουθα προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 25: «Υφαντουργικά είδη, έτοιμα ή επί παραγγελία, μπότες, υποδήματα και παντόφλες».

8 Οι προβαλλόμενοι προς στήριξη της ανακοπής λόγοι ήταν οι διαλαμβανόμενοι στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

9 Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα ζήτησε να προσκομισθούν αποδείξεις για την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 207/2009, η προσφεύγουσα ανέφερε απλώς ως απόδειξη τη χρήση του σημείου το οποίο αναπαρίσταται κάτωθι:

10 Στις 27 Αυγούστου 2011, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή στο σύνολό της, για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή (στο εξής: προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή), κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009.

11 Στις 23 Οκτωβρίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του ΓΕΕΑ προσφυγή, επί τη βάσει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

12 Με την από 2 Δεκεμβρίου 2013 απόφασή του (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Όπως και το τμήμα ανακοπών, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι το σημείο που αναπαρίσταται ανωτέρω στη σκέψη 9 (στο εξής: χρησιμοποιηθέν σημείο) διέφερε από τη μορφή του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, κατά τρόπο που μεταβάλλει τον διακριτικό του χαρακτήρα. Κατέληξε επομένως ότι η χρήση του προγενέστερου σήματος, επί του οποίου στηρίχθηκε η ανακοπή, δεν αποδείχθηκε σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του αρμόδιου σχηματισμού του ΓΕΕΑ, προκειμένου να αποφανθεί αυτός επί του βασίμου της ανακοπής εφόσον το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι δεν έχει εξουσία να αποφανθεί το ίδιο επ' αυτής.

14 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

15 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, ήτοι παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009. Υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία της διατάξεως αυτής.

16 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως ενός κοινοτικού σήματος περιλαμβάνει επίσης την απόδειξη χρήσεως του σήματος με μορφή η οποία διαφέρει βάσει στοιχείων που όμως δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του εν λόγω σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.

17 Μολονότι αυτό το άρθρο αναφέρεται μόνο στη χρήση του κοινοτικού σήματος, πρέπει να έχει εφαρμογή, κατ' αναλογίαν, στη χρήση εθνικού σήματος, καθόσον το άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 προβλέπει ότι η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου εφαρμόζεται στα προγενέστερα εθνικά σήματα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού, «διότι η χρήση στην [Ένωση] αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα» [απόφαση της Vita Hotel und Touristik κατά 14ης Ιουλίου 2014, Vila ΓΕΕΑ — Viavita (VIAVITA), T-204/12, EU:T:2014:646, σκέψη 24].

18 Σκοπός του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, το οποίο αποφεύγει την επιβολή αυστηρής συμβατότητας μεταξύ της χρησιμοποιούμενης μορφής του σήματος και της μορφής υπό την οποία το σήμα καταχωρίστηκε, είναι η παροχή της δυνατότητας στον δικαιούχο του σήματος αυτού, με την ευκαιρία της εμπορικής του εκμεταλλεύσεως, να επιφέρει στο σήμα παραλλαγές οι οποίες, χωρίς να μεταβάλλουν τον διακριτικό του χαρακτήρα, επιτρέπουν την καλύτερη προσαρμογή του στις απαιτήσεις εμπορίας και διαφημίσεως των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών. Συμφώνως προς τον σκοπό της, το ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως πρέπει να θεωρηθεί ότι περιορίζεται σε καταστάσεις όπου το σημείο που χρησιμοποιεί συγκεκριμένα ο δικαιούχος σήματος για τον προσδιορισμό των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία το σήμα καταχωρίστηκε

αποτελεί τη μορφή με την οποία γίνεται η εμπορική εκμετάλλευση του ιδίου αυτού σήματος. Σε παρόμοιες καταστάσεις, όταν το χρησιμοποιούμενο στο εμπόριο σημείο διαφέρει από τη μορφή υπό την οποία καταχωρίστηκε μόνον ως προς αμελητέα στοιχεία, με αποτέλεσμα τα δύο σημεία να μπορούν να θεωρηθούν συνολικώς ισοδύναμα, η προαναφερθείσα διάταξη προβλέπει ότι η υποχρέωση χρήσεως του καταχωρισμένου σήματος μπορεί να εκπληρούται εφόσον προσκομίζονται αποδείξεις για τη χρήση του σημείου που αποτελεί τη χρησιμοποιούμενη στο εμπόριο μορφή [αποφάσεις της 10ης Ιουνίου 2010, Atlas Transport κατά ΓΕΕΑ — Hartmann (ATLAS TRANSPORT), T-482/08, EU:T:2010:229, σκέψη 30, της 21ης Ιουνίου 2012, Fruit of the Loom κατά ΓΕΕΑ — Blueshore Management (FRUIT), T-514/10, EU:T:2012:316, σκέψη 28, και της 12ης Μαρτίου 2014, Borrajo Canelo κατά ΓΕΕΑ — Tecnoazúcar (PALMA MULATA), T-381/12, EU:T:2014:119, σκέψη 26].

19 Εν προκειμένω, είναι βέβαιο ότι, για το κρίσιμο χρονικό διάστημα από 17 Ιανουαρίου 2006 έως 16 Ιανουαρίου 2011, μόνον η ουσιαστική χρήση του χρησιμοποιούμενου σημείου αποδείχθηκε κατά την ενώπιον του ΓΕΕΑ διαδικασία. Πρέπει επομένως να εξετασθεί αν το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι το σημείο αυτό εμπεριείχε διαφορές σε σχέση με το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή, οι οποίες μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα αυτού του σήματος.

20 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμισθεί ότι ο διακριτικός χαρακτήρας σήματος, κατά την έννοια του κανονισμού 207/2009, σημαίνει ότι το σήμα αυτό καθιστά δυνατή την εξατομίκευση του προϊόντος ως προς το οποίο ζητήθηκε η καταχώριση ως προερχόμενου από συγκεκριμένη επιχείρηση και, επομένως, τη διάκριση του προϊόντος αυτού από αντίστοιχα προϊόντα άλλων επιχειρήσεων (βλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Specsavers International Healthcare κ.λπ., C-252/12, Συλλογή, EU:C:2013:497, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή απεικονίζει το όνομα Arthur με τη μορφή χειρόγραφης υπογραφής, με μαύρο χρώμα σε μπλε φόντο, τοποθετημένη λοξά και συμπιεσμένα, όπου τα γράμματα εμφαίνονται υπό τη μορφή μιας πολύ σφιχτής γραφής. Το πρώτο γράμμα του εν λόγω σήματος ξεχωρίζει ιδιαίτερα, καθόσον έχει γραφεί με κεφαλαίο χαρακτήρα και καθίσταται εντονότερο από την ύπαρξη τελείας μεταξύ των δύο λοξών σκελών του «A». Μολονότι το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το κυρίαρχο στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, ο διακριτικός χαρακτήρας του προέρχεται όχι μόνον από αυτό το λεκτικό στοιχείο, αλλά και από τη γραφιστική του παράσταση, η οποία, μολονότι δευτερεύουσας σημασίας, δεν είναι ούτε αμελητέα ούτε τετριμμένη.

22 Όπως ορθώς σημειώνει το τμήμα προσφυγών στο σημείο 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το χρησιμοποιούμενο σημείο εμφανίζει σημαντικές διαφορές σε σχέση με το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή. Το χρησιμοποιούμενο σημείο επαναλαμβάνει μεν το λεκτικό στοιχείο «arthur», πλην όμως οι χρησιμοποιούμενοι χαρακτήρες για την αναπαράσταση των γραμμάτων που συνθέτουν αυτό το λεκτικό στοιχείο είναι λευκοί κεφαλαίοι τυπογραφικοί χαρακτήρες, με ένα ελαφρό στιλιζάρισμα, σε μαύρο φόντο και με οριζόντια διάταξη. Εξάλλου, το χρησιμοποιούμενο σημείο θέτει τη λέξη «arthur» εντός μαύρου ορθογωνίου πλαισίου, που περιβάλλεται το ίδιο από ένα λεπτό λευκό πλαίσιο.

23 Οι διαφορές αυτές είναι ικανές να μεταβάλουν, υπό το πρίσμα του μέσου Γάλλου καταναλωτή στον οποίο απευθύνονται τα υπαγόμενα στην κλάση 25 προϊόντα, τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή. Πράγματι, το γραφιστικό στοιχείο του εν λόγω σήματος, που συνίσταται σε μια στιλιζαρισμένη υπογραφή, εξαφανίζεται πλήρως από το χρησιμοποιούμενο σημείο και αντικαθίσταται από ένα ριζικά διαφορετικό γραφιστικό στοιχείο, πολύ κλασικό, συμμετρικό και στατικό, ενώ, όπως ορθώς τονίζει το ΓΕΕΑ, το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή προσελκύει την προσοχή με την ασυμμετρία και τον δυναμισμό που προσδίδονται από την κίνηση των γραμμάτων από τα αριστερά προς τα δεξιά. Οι διαφορές μεταξύ του ως άνω σήματος και του ως άνω σημείου δεν είναι αμελητέες και αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν γενικώς ισοδύναμα, κατά την έννοια της παρατεθείσας ανωτέρω στη σκέψη 18 νομολογία.

24 Λαμβανομένων υπόψη ότι η ιδιαίτερη γραφιστική απεικόνιση της λέξεως «arthur» συμβάλλει, με την εν λόγω λέξη, στον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή και ότι η απεικόνιση αυτή έχει ριζικά μεταβληθεί στο χρησιμοποιούμενο σημείο, διαπιστώνεται ότι είναι ορθό το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το τμήμα προσφυγών, ήτοι ότι η φύση των διαφορών μεταξύ του σήματος και του επίμαχου σημείου είναι τέτοια ώστε μεταβάλλεται ο διακριτικός χαρακτήρας του πρώτου.

25 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας.

26 Πρώτον, πρέπει να απορριφθεί, ως στερούμενη πραγματικού ερείσματος, η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε επί μιας ενδεχόμενης μεταβολής του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή και δεν προέβη, προς τούτο, σε συγκεκριμένη ανάλυση αυτού του σήματος και του χρησιμοποιούμενου σημείου. Πράγματι, αρκεί η αναφορά στα σημεία 26 έως 30 και 34 έως 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως για να διαπιστωθεί ότι το τμήμα προσφυγών προέβη σε συγκεκριμένη και λεπτομερή ανάλυση του ως άνω σήματος και του ως άνω σημείου, προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα, στο σημείο 40 της ίδιας αποφάσεως, ότι το χρησιμοποιούμενο σημείο διαφέρει από το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή κατά τρόπο που μεταβάλλει τον διακριτικό χαρακτήρα αυτού του σήματος.

27 Πρέπει ομοίως να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε επί του ιδιαίτερου διακριτικού χαρακτήρα του γραφιστικού στοιχείου του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, ούτε και επί του ζητήματος αν η χρήση μιας νέας γραμματοσειράς, που χαρακτηρίσθηκε από το ίδιο το τμήμα προσφυγών «πολύ κλασική», μπορούσε, από μόνη της, να έχει ως συνέπεια μεταβολή του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.

28 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι, στο σημείο 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα εικονιστικά στοιχεία του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή δεν μπορούσαν να θεωρηθούν αμελητέα. Στο σημείο 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως διευκρίνισε ότι η λέξη «arthur» δεν αναπαρίσταται με απολύτως συνηθισμένους και τετριμμένους χαρακτήρες και υπενθύμισε ότι το προγενέστερο σήμα, στο οποίο στηριζόταν η ανακοπή, ήταν καταχωρισμένο όχι ως λεκτικό σήμα, αλλά ως εικονιστικό σήμα. Τέλος, στο σημείο 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το χρησιμοποιούμενο σημείο έδινε στον καταναλωτή πολύ διαφορετική εντύπωση από αυτή που δημιουργούσε το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή, καθόσον δεν περιείχε κανένα από τα εικονιστικά στοιχεία του προγενέστερου σήματος και αποτελούνταν από άλλα εικονιστικά στοιχεία, μεταξύ άλλων από τους ελάχιστα στιλιζαρισμένους τυπογραφικούς χαρακτήρες.

29 Από τα σημεία 34 έως 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει επομένως ότι το τμήμα προσφυγών, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εξέτασε τον ιδιαίτερο διακριτικό χαρακτήρα των εικονιστικών στοιχείων του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή και κατέληξε ότι αυτά τα στοιχεία δεν ήταν ούτε συνηθισμένα ούτε τετριμμένα. Έκρινε επομένως, εμμέσως πλην σαφώς, ότι αυτά τα εικονιστικά στοιχεία συνέβαλλαν στον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή. Προκύπτει ομοίως από τα ως άνω σημεία της προσβαλλομένης αποφάσεως, ειδικότερα δε από το σημείο 36 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η μεταβολή του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή απέρρεε από την εξαφάνιση, στο χρησιμοποιούμενο σημείο, των ως άνω εικονιστικών στοιχείων και την αντικατάστασή τους από άλλα πιο τετριμμένα και λιγότερο στιλιζαρισμένα στοιχεία.

30 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το μόνο και κυρίαρχο διακριτικό στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, ενώ η γραφιστική απεικόνιση αυτού του λεκτικού στοιχείου είναι τετριμμένη και δευτερεύουσας σημασίας. Επομένως,

κατά την προσφεύγουσα, κατ' ορθή εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 θα έπρεπε το τμήμα προσφυγών να αχθεί στην κρίση ότι το χρησιμοποιούμενο σημείο, που επαναλαμβάνει στο σύνολό του αυτό το διακριτικό και κυρίαρχο λεκτικό στοιχείο, χωρίς την προσθήκη κανενός άλλου λεκτικού στοιχείου ή οποιουδήποτε διακριτικού γραφιστικού στοιχείου, αλλά με διαφορετική γραμματοσειρά εξίσου τετριμμένη και δευτερεύουσας σημασίας, δεν μετέβαλλε τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.

31 Προς στήριξη της προκείμενης προτάσεως συλλογισμού, κατά την οποία το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το μόνο και κυρίαρχο διακριτικό στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, η προσφεύγουσα προέβαλε ότι πολυάριθμες αποφάσεις των γαλλικών δικαστηρίων και των δικαστηρίων της Ένωσης έχουν κρίνει με αυτό το πνεύμα. Η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε ιδίως την απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2005, Sadas κατά ΓΕΕΑ — LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) (T-346/04, Συλλογή, EU:T:2005:420), που αφορούσε την ανακοπή που είχε ασκήσει, με έρεισμα το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή, κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως, ως κοινοτικού σήματος, του λεκτικού σημείου ARTHUR ET FELICIE. Η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε επίσης την απόφαση του cour d'appel de Paris [εφετείου του Παρισιού] της 11ης Μαΐου 2005, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο αγωγής για παραποίηση/απομίμηση που άσκησε λόγω της χρήσεως του λεκτικού σήματος ARTHUR ET FELICIE.

32 Η προσφεύγουσα προσάπτει επιπλέον στο τμήμα προσφυγών ότι δεν απέδωσε καμία σημασία στην απόφαση ARTHUR ET FELICIE, σκέψη 31 ανωτέρω (EU:T:2005:420), και στις αποφάσεις των εθνικών αρχών τις οποίες είχε επικαλεσθεί κατά τη διοικητική διαδικασία. Βάλλοντας κατά της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών ότι οι διαπιστώσεις που διατυπώνονται στην απόφαση αυτή και στις ως άνω αποφάσεις δεν είναι κρίσιμες, διότι πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο εξετάσεως που αφορούσε τον κίνδυνο συγχύσεως και όχι στο πλαίσιο της εξετάσεως της φύσεως της χρήσεως του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή (σημεία 32 και 38 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η ανάλυση του διακριτικού χαρακτήρα του εν λόγω σήματος έπρεπε να είναι η ίδια στο πλαίσιο του άρθρου 8 του κανονισμού 207/2009, που αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, όπως και στο πλαίσιο του άρθρου 15 του εν λόγω κανονισμού, που αφορά τη χρήση του καταχωρισμένου σήματος.

33 Ως απάντηση στην επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που εκτίθεται ανωτέρω στις σκέψεις 30 έως 32, πρέπει κατ' αρχάς να υπενθυμισθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 21 ανωτέρω, το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το κυρίαρχο στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, υπό την έννοια ότι κυριαρχεί στη συνολική εντύπωση που δημιουργείται από αυτό το σήμα. Η γραφιστική αναπαράσταση αυτού του λεκτικού στοιχείου εμφανίζεται ως δευτερεύουσας, αλλά όχι αμελητέας, σημασίας σ' αυτή τη συνολική εντύπωση.

34 Πρέπει όμως να υπογραμμισθεί ότι δεν αρκεί να επαναλαμβάνεται στο χρησιμοποιούμενο σημείο το κυρίαρχο στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, όπως συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση με το λεκτικό στοιχείο «arthur», προκειμένου να αναγνωρισθεί ότι το σημείο αυτό δεν μεταβάλλει τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή. Η εξέταση της μεταβολής του διακριτικού χαρακτήρα συνίσταται στη σύγκριση του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή με το χρησιμοποιούμενο σημείο, προκειμένου να εξετασθεί αν αυτό το σήμα και αυτό το σημείο διαφέρουν ή όχι συνεπεία αμελητέων στοιχείων και αν μπορούν να θεωρηθούν γενικώς ισοδύναμα (αποφάσεις ATLAS TRANSPORT, σκέψη 18 ανωτέρω, EU:T:2010:229· FRUIT, σκέψη 18 ανωτέρω, EU:T:2012:316, και PALMA MULATA, σκέψη 18 ανωτέρω, EU:T:2014:119). Όπως ήδη διαπιστώθηκε, τα σχετικά συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών δεν ενέχουν πλάνη.

35 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το μόνο διακριτικό στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή, ο ισχυρισμός αυτός είναι αναληθής για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 21 έως 24 ανωτέρω,

καθόσον ο διακριτικός χαρακτήρας αυτού του σήματος προκύπτει όχι μόνον από αυτό το λεκτικό στοιχείο, αλλά και από τη γραφιστική αναπαράσταση του εν λόγω στοιχείου, που δεν είναι ούτε αμελητέα ούτε τετριμμένη.

36 Εξάλλου, ο ως άνω ισχυρισμός της προσφεύγουσας δεν βρίσκει έρεισμα στην απόφαση ARTHUR ET FELICIE, σκέψη 31 ανωτέρω (EU:T:2005:420). Με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως έκρινε ότι το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το μόνο διακριτικό στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή. Στο πλαίσιο της συγκρίσεως των συγκρουόμενων σημείων στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση ARTHUR ET FELICIE, σκέψη 31 ανωτέρω (EU:T:2005:420), πιο συγκεκριμένα δε στη σκέψη 46 της εν λόγω αποφάσεως, διαπίστωσε απλώς, όπως εν προκειμένω (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω), τον διακριτικό χαρακτήρα αυτού του λεκτικού στοιχείου και τον δευτερεύοντα χαρακτήρα των εικονιστικών στοιχείων.

37 Όσον, τέλος, αφορά τη μνεία από την προσφεύγουσα της αποφάσεως του cour d'appel de Paris της 11ης Μαΐου 2005 (βλ. σκέψη 31 ανωτέρω), καθώς και άλλων αποφάσεων των εθνικών αρχών, των οποίων επίσης έγινε επίκληση ενώπιον του ΓΕΕΑ, πρέπει να σημειωθεί ότι οι αποφάσεις αυτές δεν είναι ικανές να κλονίσουν το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 24 ανωτέρω, καθόσον με αυτό ουδόλως έγινε δεκτό ότι το γραφιστικό στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή ήταν αμελητέο και δεν συνέβαλλε, με το λεκτικό στοιχείο «arthur», στον διακριτικό χαρακτήρα αυτού του σήματος. Αντιθέτως, δεδομένου ότι είχε τη μορφή χειρόγραφης υπογραφής, το γραφιστικό αυτό σημείο χαρακτηρίσθηκε ως «ιδιαίτερο». Έτσι, μεταξύ άλλων, και το cour d'appel de Paris, με την προπαρατεθείσα απόφασή του, περιέγραψε το προγενέστερο σήμα στην καταχωρισμένη του μορφή ως «κατατεθειμένο με ιδιαίτερη γραφιστική απεικόνιση σε μορφή χειρόγραφης υπογραφής, λαμβάνουσας μορφή ανοδικής φοράς, με μια τελεία κάτω από το γράμμα A». Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπενθυμισθεί ότι το κοινοτικό σύστημα των σημάτων είναι αυτοτελές και ότι το σύννομο των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών εκτιμάται αποκλειστικώς επί τη βάσει του κανονισμού 207/2009, συνεπώς δε το ΓΕΕΑ ή, κατόπιν ασκήσεως προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούνται να καταλήγουν σε αποτελέσματα ταυτιζόμενα με εκείνα στα οποία έχουν καταλήξει οι εθνικές διοικητικές αρχές ή τα εθνικά δικαστήρια επί παρόμοιας περιπτώσεως [βλ., με αυτό το πνεύμα, αποφάσεις της 12ης Ιανουαρίου 2006, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ, C-173/04 P, Συλλογή, EU:C:2006:20, σκέψη 49, και της 23ης Ιανουαρίου 2014, Coppenrath-Verlag κατά ΓΕΕΑ — Sembella (Rebella), T-551/12, EU:T:2014:30, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

38 Με βάση τις εκτιμήσεις που περιέχονται στις σκέψεις 33 έως 37 ανωτέρω, και χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το βάσιμο του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι η ανάλυση του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή θα έπρεπε να είναι η ίδια στο πλαίσιο των άρθρων 8 και 15 του κανονισμού 207/2009 (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω), δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προκείμενη πρόταση συλλογισμού της προσφεύγουσας κατά την οποία το λεκτικό στοιχείο «arthur» συνιστά το μόνο διακριτικό και κυρίαρχο στοιχείο του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η λοιπή επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, η οποία στηρίζεται σ' αυτή την προκείμενη που δεν είναι αληθής (βλ. τη σκέψη 30 ανωτέρω).

39 Τρίτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η λύση που έγινε δεκτή με την προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη προς τη λύση που έγινε δεκτή με την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 4ης Οκτωβρίου 2013 (υπόθεση R 737/2013-2). Αρκεί η διαπίστωση ότι το πραγματικό πλαίσιο εκάστης των αποφάσεων αυτών είναι διαφορετικό, καθόσον η σχέση μεταξύ της μορφής του προγενέστερου σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή και της μορφής του χρησιμοποιούμενου σήματος, όπως αυτή ορίζεται με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαφέρει από τη σχέση μεταξύ της μορφής του προγενέστερου σήματος και της μορφής του χρησιμοποιούμενου σήματος, όπως αυτή ορίζεται με την προπαρατεθείσα απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 4ης Οκτωβρίου 2013. Εξάλλου, πρέπει να υπενθυμισθεί ότι το ΓΕΕΑ καλείται να αποφασίζει ανάλογα με τις περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως και δεν δεσμεύεται από προηγούμενες αποφάσεις που εκδόθηκαν σε άλλες υποθέσεις. Πράγματι, το σύννομο

των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών πρέπει να εκτιμάται με βάση τον κανονισμό 207/2009 και όχι με βάση προηγούμενες αποφάσεις. Επιπλέον, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί, το Γενικό Δικαστήριο δεν δεσμεύεται από τη σχετική πρακτική του ΓΕΕΑ (βλ. απόφαση PALMA MULATA, σκέψη 18 ανωτέρω, EU:T:2014:119, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Με βάση τις προηγούμενες σκέψεις, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009. Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

42 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την LTJ Diffusion στα δικαστικά έξοδα.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 2015.

(υπογραφές)